

נפש' וחשבתיה שלהרגשה הזאת שותפים יותר אנשים.

● בלומר היה לך חלום שהתנפץ?
אלון: היתה תחושה שהתבררה כחלום בלבד. אבל אם אני לוקח את כל הדברים החיוביים שקרו, זו היתה בעצם קריאה. קריאה לאנשים להגיב, לא להבליג. לשכנע את האמצע הרומם, להגיע להקצנה ברורה של הדברים. הרגשה שבזמן כזה אי אפשר להתחבא מאחורי אפרוריות של מחשבה, שבזמן כזה צריך להיות נחרץ. אבל בסך הכל זה היה מעורר לראות שאתה

„שלום עכשיו העמידו לנו שלוש אפשרויות לשיוחף פעולה, ואי אפשר היה לקבל אך אחת מהן“

לא צועק לבד. שיש כמה אלפי אזרחים שמוכנים היום לדבר ולומר את הדברים. השתתפות האי מנים היתה הפתעה מחזקת.

● לך, באופן אישי, יש שיתוף-פעולה עם ערבים?
אלון: יש לי מערכות יחסים של 10 שנים עם שכנים ערביים שאני חי בקירבם. גם מבחינת העבודה וגם מבחינת יחסים חברתיים.

● אבל אתה מסל.
אלון: אינן לי קשר במישור הזה עם ערבים, אבל גם לא עם יהודים. אני חושב שעכשיו אני אלך ללמוד אמנות בכפרים ערביים.

מה שהפתיע אותי זו הנכונות שלהם במישור הציבורי, ללכת בצורה פתוחה. ולא מרובר על מישור אישי של קשר עם מישפחות.

● ספרת קודם שעיזבת את הארץ ב-1973, למה?
אלון: משום שלא רציתי להיות חייל בצבא הכיבוש. לא יכולתי לעבור את הטראומה של עזה.

● מה עשית בעזה?
אלון: הייתי כוח-שיטור, כמיסגרת הצנתנים.

● מה עשיתם?
אלון: מה שעושים היום, אבל אז הדברים היו קצת יותר מבוקרים, קצת יותר אנושיים, היתה קצת יותר הקפדה וריסון.

● ומה חשבת כשהיית שם?
אלון: שאני לא מוכן לשמש זרוע לאיזה

עצרת „קו אדום“ בתל-אביב
 צעקה שתהדהד בכל הארץ

שלום עכשיו — יהיו מוכנים להתארגן יחד נגד הכיבוש ובכיוון של שלום ישראל-פלסטיני, אני מוכן להיות שותף לפעילות. אבל לפעילות כזאת יש סיכוי רק אם תהיה לה תמיכה ציבורית רחבה, רק אז אפשר יהיה באמת להשפיע. ואז המיצעד היה כחוקת צעד ראשון.

מאות זה נושא כבד ורציני. בניסוח שלך זו שאלה ממישור אחר לגמרי.

● המיצעד הרי לא היה המטרה, המיצעד היה רק כלי להעביר מסר, רעיון, והמטרה היא שלום.
יוריק: ברגע הזה הקשרים בתוך ההתארגנות הם רופפים מאוד.

והדבר העיקרי הוא שהתפקיד העיקרי של ההתארגנות הזאת הוא להיות מודל. אני לא בא כאן להקים תנועה, ואין לי יומרות לעמוד בראש תנועה. אני יצאתי מתוך החיים שלי, מתוך אורחותי, בשביל לנקוט בפעולה. ובפעולה הזאת טמונים כמה דברים חיוביים, שיכולים לשמש דוגמה. ואני מתכוון לשלושת המישורים — העמידה הברורה נגד הכיבוש, שיתוף-פעולה יהודי-ערבי ושיתוף כל מחנה-השלום.

שני האחרונים היו בעייתיים. כך שאם תקום התארגנות כזאת היא תצטרך לטפל בנושאים אלה. אבל המודל קיים. עשו את זה שניים, כלי תנאים קלים, להיפר, עם תנאים מגוחכים אפילו. הרבה אנשים אמרו שזה רעיון נהדר, פחות אנשים גם השתתפו בדרך כלשהיא.

ונרמה לי שבכל זאת יש — לפחות עלי-פי רשימת-הטלפונים שאספנו — כמה מאות אנשים שהיו מחוייבים, ומתוכם גם כמה עשרות שיוכלו לקחת את ההתארגנות על עצמם ואם יכנסו

יוריק: יש כמה תחומים שצריך לברר אותם. איך קרה שהיתה השתתפות כה מעטה של ערבים. לי, בכל אופן, זה נראה אחד הדברים הכי חשובים. הדבר השני הוא בירור, שאני מקווה שכבר נערך, של גופים כמו שלום עכשיו וחלק מהמפלגות, שהיו חצי בפנים, חצי בחוץ, והיו גם כאלה שחיבלו, והיו כאלה שלא תמכו.

● היו כאלה שחיבלו?
יוריק: היו שחיבלו. פניתי אליהם ואמרתי שהם לא חייבים לתמוך אם הם לא רוצים, אבל למה לחבל? הם העלו לפני חברי-קבוצים ותלמידים בתי-ספר דברים שהם ידעו שהם שיק ריים.

היו בתי-ספר שהוריעו שהם באים, ויום לפני הצעדה באו אליהם אנשים ואמרו להם שלא ללכת.

● למה?
יוריק: טענו שהם לא יודעים מי עומד מאחורי הכסף שלנו, למרות שפירטנו בפניהם מאיפה הגיע כל שקל. אמרו שהם אינם יודעים מי עומד מאחורינו, למרות שהם ידעו היטב שלא עומד מאחורינו אף אחד.

אלון: גם העובדה שהבענו נכונות ללכת עם רק"ח ועם הרשימה המתקדמת לא מצאה חן בעיניהם. הם חששו מהם.

יוריק: מעבר לזה יש מה שנקרא תשתית, יש התחלה של שיתוף-פעולה. עכשיו ברור שלא צריך ללכת לגופים ולמפלגות, אלא לפנות לאנשים באופן אישי.

● ויש לכם איזה דרך-פעולה לעתיד?
יוריק: ברור ששנינו לא נוכל לשאת את העניין הלאה. לי, בכל אופן, זה די ברור.

● למה?
יוריק: כי מה שדרוש עכשיו זה כוחות אירגוניים ואנשים בעלי-ניסיון בדברים האלה, ובייחוד אנשים שיכולים לעשות בחצי שעה את מה שלנו לוקח שבוע. זה מגוחך שאני אעשה את הדברים האלה מתא-סלפון ציבורי.

● אתה לא מעוניין להמשיך בפעילות?
יוריק: בצורה הזאת? במחויבות הזאת? בוודאי שלא. אם ההתארגנות הזאת תמשיך להתקיים, ואם יצטרפו אליה ואם תלך בכיוון שייראה לי, יהיה לי שם מקום.

● אלון, אתה תמשיך?
אלון: אני חושב שאני אגביר את הפעילות במישור היומיומי עם הערבים פה בסביבה. במישור הפעילות של קו אדום אני מסוגל להמשיך לשמור על קשר עם ההתארגנות הזאת, אבל בוודאי לא לשאת את ההתארגנות על כתפי. אני לא מסוגל ואני גם לא מעוניין.

● אני מניחה שלעובדה שאתם אני שים לא ידועים היתה דווקא השפעה מאורד חזקה על ההצלחה.
יוריק: היו שם עוד כמה אנשים לא מוכרים, שגם הם נשאו בעול די כבד. גם במגיעים שלהם אין לחשוד.

● אתה לא חושב שאסור לתת לתת-ארגנות למות?
אלון: אם קיימת אפשרות שהגופים היותר גדולים — מפ"ם, רץ, הרשימה המתקדמת, רק"ח,

החוצה. וזה היה ב-1972. הכל היה צימחוני לעומת היום. אבל היו ויכוחים בין החיילים אם מותר לנו לעשות את מה שאנחנו עושים.

● היית אז חייל בשירות סדיר?
אלון: כן.

● ואחרי הצבא עזבת את הארץ?
אלון: כן, נסעתי לאנגליה ולמרת פיסול. הייתי שם כמעט חמש שנים.

● למה חזרת?
אלון: כי לא הצלחתי להשתחרר מהרגשת השייכות לכאן.

● התגעגעת?
אלון: בסופו של דבר, כשהחלטתי לחזור, חשבתי שאולי צריך לבדוק שוב אם המקום הזה נכון. כי במישור הרגשי ידעתי שאני שייך.

● ואז באת הנה, לבליל?
אלון: הייתי שנתיים בירושלים, אבל ידעתי שהדרך היחידה להישאר כאן בארץ תהיה רך ארמה משלי ולהתחיל עם הכי מעט תכתיבים.

● ניסית להתרחק מהחיים?
אלון: לא, ניסיתי להתקרב לנתונים היותר-טיבעיים של המקום, פחות מושחתים. ומצאתי פה

מיצעד „קו אדום“ בתל-אביב
 חשבתו שיהיו 500 אלף איש

תנאים יותר נקיים. רציתי להכיר את המציאות במקום שהיא יותר ראשונית.

● ופה מצאת ראשוניות?
אלון: ודאי.

● איך אתה רואה את ההמשך של „קו אדום“?
יוריק: קודם כל צריך לברר מה קרה.

● מה זאת אומרת?

פוליטיקאי ולאבד את צלם-האנוש שבי. שאני לא מוכן לתפקד כשוטר וכבוש לעם אחר.

● היו דברים שסירבת לעשות?
אלון: לא, דאגתי לעבור משם.

● היו אז שיתות בין החיילים?
אלון: בוודאי שהיו ויכוחים. היו, למשל, אימונים של חרירה לבתים, כיתור של בתים. התאמנו על הבתים שלהם, של התושבים בעזה. היינו נכנסים בלילה לבית, עושים כיתור, חודרים פנימה, עושים חיפוש, מעירים את כולם ויוצאים

„הו הדבה אנשים שאמרו שזה רעיון נהדר, וכוחת שגם והשתחבזו“

לתמונה אירגונים לא-מיפלגתיים, זה יכול להצ' ליה.

אני עדיין חושב שערכי-האמנים בתל-אביב עשה רושם עצום. אני חושב שעלום עכשיו עדיין לא הצליחו לארגן דבר כזה, ואולי הם יבינו שהם יכולים לחרוג מהגישה האליטיסטית שלהם. ואם הם ישארו בה, חל עליהם המושג שרכשתי מאחד הפעילים שלהם שנקרא שמרנות מהפכנית. אירגון שהצליח להשיג משהו, ומהר מאוד שוקע במצב שבו הוא מקדש את האמצעים שהשיגו את המטרה ואת האירגון עצמו. וזהו המצב שבו נמצאת היום שלום עכשיו וכמידה רבה של דימיון גם הקיבוצים.